

חכמת שלמה

תורות וסיפורים של ר' שלמה קרליבך

געוואלד! אנחנו כל כך משתוקקים, ובוכים, להיות עוד פעם, קרובים אל ד' באמת, להיות קרוב שוב לכל יהודי, להיות קרוב שוב לכל אות שבתורה הקדושה, להיות קרוב אל כל העולם כלו.

ובתשעה באב משיח בא, עד השש מיליון יהודים שנרצחו בשואה הי"ד היינו שומעים בתשעה באב את קול חורבן בית המקדש, קול השיממון בעיר ד' ונחלתו, ולא היינו יכולים לשמוע את פעמי רגלי המבשר כי הנה הוא בא.

אבל היום, קול החורבן מתרחק, וקול רגלי המבשר של משיח צדקנו מתקרב יותר ויותר, הלוואי עוד השנה, יהיה שכל העולם כולו יהיה מתוקן כבר, והיחידות והידידות הקדושה של השי"ת יחזור שוב לעולם, ולחיים שלנו.

אני כל כך מתפאר על כל כלל ישראל, על כל בתי מדרשות, בית

מקדש מעט, שהם מלאים תפילות וגעגועים. מלאים עם הרבה ריקודים של שמחה, וכל כך הרבה דמעות של בקשות להשי"ת, שיקרב אותנו שנהיה שוב אתו, ועם כל ישראל, ועם כל אות בתורה, ביחד קרובים לליבנו כמו פעם. "השיבנו ד' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם", בביאת גואל צדק במהרה בימינו עוד השנה הזאת, אמן!

אנחנו עכשיו בחודש אב, אדם יכול להשתדל להשיג תואר לעצמו. למשל תואר של דוקטור וכדו', אבל את התואר 'אב', לא יכולים להשיג, רק אם יש לאדם ילדים נותנים את השם 'אב'. לכן בחודש הזה "מנחם אב" אנחנו אומרים להקב"ה כל התארים שיש לך אתה יכול להשיג בעצמך, אבל התואר אב זה רק ממנו, אם אתה רוצה להיות אב זה רק אתנו, וזה מה ש"מנחם" אותנו בחודש הזה, שהקב"ה לא עוזב אותנו אף פעם.

ועוד תורה עמוקה, 'אב' הם אותיות – א' ב'. בריאת העולם מתחילה באות ב' – 'בראשית', וקבלת התורה מתחילה עם א' – 'אנכי ד' אלקיך', ולצערנו הרב, חורבן בית המקדש הוא בגלל שהא' והב' הם לא ביחד. אני אוהב את התורה, ואני אוהב את החיים. אני לא יכול, לשלב אותם ביחד. חודש "מנחם אב" זה הנחמה שלי שאני יודע שיבוא יום שהא' והב' לא יהיו מנוגדים אחד עם השני.

ודעו נא חביבי, שאפשר לעשות כל מה שהשי"ת ציווה עלינו, ועדיין לא להיות קרובים אל ד' באמת, אתם יודעים חביבי ויקירי, במעמד הר סיני השי"ת אמר לנו מה שהוא רוצה שנעשה. אבל ירושלים עיר הקודש, זה המקום שאנחנו קרובים אליו יתברך, ביחידות לבד אתנו. בית המקדש הוא המקום שאנחנו קרובים אל ד', ואחד אל השני. אבל לצערנו הרב, כשהבית נחרב אין לנו כבר את המקום שאנחנו יכולים להיות ביחידות עם השי"ת.

מי השילוח על הפרשה

ממשיך להגדיל ולהרחיב את התורה. והי' החריב את בית המקדש דווקא בחודש אב, שכתוב באר"י שחודש אב זה חודש ששייך לאות ט'. וכן ט' באב, ביום התשיעי, שט' זה מורא(בקבלה) על דבר שקים לעולם, ולכן החורבן נעשה בחודש של הגילוי הזה, שאפילו שיש חורבן, אפילו בחושך הכי גדול, עדין ה' יתברך משפיע עלינו את אור התורה תמיד. וזה הלימוד הכי גדול שיש, שיהודי מוצא את ה' אפילו בחושך הגדול, ומאמין באמונה שלמה, שה' תמיד אתנו, ולא עוזב אותנו לעולמי עולמים!!!

אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל עדת ישראל
הפרשה הזאת נקראת בתחילת חודש אב, העניין הוא שנראה בעיני היהודי שעם כניסת חודש אב אנחנו נכנסים לזמן של חושך, לזמן שאין חידוש והגדלת התורה, אלא הכל חשוך. לכן באה פרשת דברים בתחילת חודש אב להוציא אותנו מהבלבול הזה, ומלמדת אותנו שגם בזמן של חושך אנו יכולים להגדיל את התורה, כמו שמשה אומר – "אלה הדברים אשר דיבר משה...", "הואיל משה ביאר את התורה", שגם בזמן של החושך הקב"ה

ממשיך להתפלל להכנס לארץ ישראל, היינו מאמין שהוא עוד יכול להיכנס לארץ ישראל ובשביל מה צריך מנהיגים אחרים.
הפסוק הזה הוא פסוק תשיעי מתחילת הפרשה, ובכל מקום בהמשך הפרשה משה אומר בחרתם אנשים חכמים וידועים וכו' אבל נבונים לא הזכיר. כתוב בגמרא- 'מה שלא הזכיר נבונים כי נבונים לא מצא, רומז בזה שלא מצא מי שהבין את כוונתו שיתפללו עליו. ואולי אם היו בניי מתפללים, משה היה מכניס אותנו לארץ ישראל. געוואלד!!!

"ואמר אלכם בעת ההיא לא אומר לא אוכל לבדי... הבו לכם אנשים חכמים ונבונים וידועים" מתקרב הקץ של בני ישראל להיכנס לארץ ישראל, משה רבנו מרגיש את זה, ועל משה הי גזר שלא יכנס לארץ ישראל, משה מנסה שבני ישראל יתפללו על ביטול הגזירה, ולכן אמר לבני ישראל בחרו לכם מנהיג חדש, כי חשב שהם לא ירצו שום מנהיג אחר, וככה יתפללו להי, שמשה יכניס אותם לארץ. אבל בניי לא עשו ככה, וחפשו מנהיג שיכניס אותם. ואת הלימוד העמוק הזה אנחנו רואים מהפרשה הבא- שמשה

סיפור נשמה שסיפר ר' שלמה קרליבך

את העדות הזאת זכיתי לשמוע מפי יהודי ששרד את נוראות גטו ורשה: 'יום שמחת תורה האחרון בגטו בוורשה... כולם כבר חצי-מתים, שברי שברים. למי יש עוד כוח או רצון לרקוד בשמחת תורה? וגם אסור היה לרקוד. 'הם', 'יימח שמם, הכריזו: מי שרוקד בשמחת תורה מיד ייָרָה!'

אבל הרבי מפיאסעצנא, ר' קלונימוס-קלמן, העביר קול בכל רחבי הגטו שהוא מצא מרתף גדול, מתחת לבית חרב, והוא מזמין את כל הציבור הקדוש להקפות' של שמחת תורה.'

ואתם יודעים רבותי, שלגבי הקפות- ישנם שני מנהגים אצל הרביים. ברוב החצרות החסידיות, כולם רוקדים. אבל בכמה מהן, כמו בקוה'ניץ, בפיאסעצנא וגם בצאנז- רק הרבי רוקד. החסידים עומדים מסביב ומסתכלים. הם יודעים שהריקוד של הרבי מעלה אותם למקום שלא היו מגיעים בריקוד שלהם. הם מסתכלים איך שהרבי רוקד, והלב שהם עולה מעלה מעלה....

המשיך אותו יהודי מוורשה: 'הגעתי למרתף, באותו ליל שמחת תורה. היו שם אלפי יהודים. הצפיפות הייתה איומה והמחנק נורא. ועל מה דיברו? החג היה רחוק מאתנו שנות אור, כאילו שייך לפלנטה אחרת. היינו בגטו ורשה. סיפרנו אחד לשני: מי מת, מי לא מת, מי חצי מת, מי רבע-מת, את מי לקחו לטרבלינקה... חשבתי לעצמי: בשביל זה באתי? לשמוע את הצרות של כולם? לא די לי בצרות שלי? וגם את האמת אגיד לך- מכרבים אחרים הרגשתי: אני כבר לא מאמין עוד, לא באלוקים, ולא בתורה. אז למה באתי? כדי לרקוד עם התורה? רציתי לברוח משם, אבל זה היה בלתי אפשרי.

ואז התחילו השמעות: מישוהו צעק שהרבי כנראה לא יבוא, מפני שהוא אָבֵל על בנו יחידו, ר' אלימלך, שנהרג ביום השני של סוכות. וגם אשתו וכלתו כבר נהרגו. הרבי לא יכול לבוא לרקוד. אבל אחר כך הגיעו שמעות הפוכות: כן, הוא יבוא! ומתחילים להתווכח: אחד אומר יבוא, והשני אומר לא יבוא... בינתיים, אנחנו ב'גיהנום' הכי תחתון, המחנק, הייאוש- אי אפשר לתאר את זה. ייאוש כזה עוד לא היה בעולם.'

אבל עכשיו תפתחו את שערי הלב. תעצמו עיניים ובואו יחד אתי לגטו ורשה באותו ליל 'שמחת תורה'. דעו לכם, רבותי, לא היה עוד 'שמחת תורה' כזה עד ביאת המשיח.

סיפר אותו ייד'לה: 'פתאום נפתחה הדלת. והנה רבינו הקדוש מפיאסעצנא נכנס למרתף. כולם מפנים לו דרך והוא ניגש ל'עמוד'. ואז בקול ערב הוא מתחיל את הניגון המיוחד לליל יום טוב, ובעוצמה פנימית שהיא אפשר לתאר הוא שר: 'ברכו את ה' המבורך!' סיפר לי אותו יהודי: 'אני נשבע לך: באותו הרגע הוא הדליק את הנשמות שלנו! באותו הרגע הוא לקח את הנשמות שלנו לעמקי שאול והוא העלה אותם לשמי שמים!'

פתאום, לא היה אדם אחד שלא היה לו ברור שה' אחד ושמו אחד! לא היה אדם אחד שלא היה לו ברור שאנחנו, עם ישראל, העם הנבחר, ושכל אות בתורה הקדושה, אמת לאמיתה! פתאום היינו שרויים באור עצום. הרגשנו: איזה זכות להיות יהודי! איזה זכות ליהיות חלק מעם ה'! כולנו הרגשנו שאנחנו מוכנים למסור את הנפש למען הקב"ה ולמען עם ישראל! ומעומק הנשמה ענינו לרבי בקול אחד: 'ברוך ה' המבורך לעולם ועד!'

הודפס ונערך ע"י נתנאל גואלמן משיחה מאתר 'הפצה של קשר': <https://www.box.com/rashban>.

עוצב ע"י יוסף חס: yosihass@gmail.com

לתרומות הערות והארות ולקבלת העלון למייל: 7carlebach@gmail.com, 054-8140220 (נתנאל)

הסיפור נלקח מחספר- סיפורי נשמה ב', בספר יש פירוש עמוק ונפלא על הסיפורים, כל הזכויות של הסיפור שמורות לשמואל